

Però,
què li passa a la mare?

*Aquesta és la història d'una nena que guarda el secret de
tenir una mare estranya que la fa patir.*

No està permesa la reproducció total o parcial d'aquesta publicació sense el consentiment previ i per escrit dels autors i de Creu Roja a Catalunya.

Tots els drets reservats.

Autora text: Véronique Ferron

Autora il·lustracions: Julie Guérin

Traducció del francès: Alba Juanola

Dipòsit legal: B 12874-2016

© Creu Roja, 2016

Reimpressió: 2023

Edita: Creu Roja

C. Joan d'Àustria, 120-124 - 08018 Barcelona

Imprès per: Digital Copy Shop

PERÒ, QUÈ LI PASSA A LA MARE?

Autora:
Véronique Ferron

Traducció:
Alba Juanola

Il·lustradora:
Julie Guérin

El meu nom és Caterina. Jo sóc la que veieu saltant a corda. M'agradaria tant ser com les altres nenes! Però jo... tinc un secret.

El cas és que no els el puc explicar, a les meves amigues, perquè no ho entendrien.

M'agrada molt anar a l'escola, allà m'oblido de les meves preocupacions. Però tan bon punt arriba l'hora de tornar a casa, penso: com estarà la mare? Sovint tinc por que li passi alguna cosa quan jo no sóc al seu costat.

M'agradaria tant estar una estona amb les meves amigues en sortir d'escola! Però no em queda més remei que anar-me'n de seguida cap a casa, perquè la mare està sola. Jo ja ho veig, que la mare no és com les altres mares. Com m'agradaria que ella també tingués amigues!

De fet, la mare també pensa que ella és diferent a les altres mares; creu que mai no podrà ser com elles.

Això de tenir una mare diferent, de vegades em fa sentir vergonya i de vegades em fa sentir molt especial. Jo voldria ser capaç de fer-la feliç i de cuidar-la, però sola no puc! De totes maneres intento fer totes les coses molt i molt bé, perquè no vull que estigui trista per culpa meva.

Oh! Avui està tan trista! Jo li agafo la mà i li faig petons. Li faig tot allò que a mi m'agradaria que ella em fes. No em moc del seu costat per si la puc ajudar i estic pendent del que necessita, però ella... ni es mou.

La mare és com si no hi fos. El seu cap deu estar ple de moltes coses i sovint no em mira als ulls, és ben bé com si no em veiés, com si no sabés que sóc aquí. Quan la veig així em sento molt malament; llavors faig el que sigui per intentar que es bellugui, faig bestieses. Vull que torni d'allà on sigui, vull que s'interessi per mi.

Ja no sé què més fer.

M'encanta estar a la meva habitació, allà puc parlar del meu secret amb les meves nines. Si almenys tingués un pare que s'ocupés de la mare i de mi... però no el conec, no sé qui és.

Les meves nines són les meves amigues. Quan discuteixo amb les companyes de classe tinc por que em trobin estranya i d'assemblar-me a la meva mare. És per això que prefereixo no dir res, no fos cas que em rebutgessin.

I llavors, a poc a poc i sense saber per què, la mare comença a somriure. De cop i volta té unes ganes boges de fer moltes coses. De sobte, ja no és la mateixa mare.

És ben estranya, la mare.

Jo, a la mare, la prefereixo contenta. Però, a vegades, tinc por perquè sé que es torna imprevisible. Vol sortir a totes hores, sembla molt alegre i atrevi-da i vol comprar tot el que veu. Aquest canvi tan brusc i sobtat és massa per a mi, no em tranquil·litza gens.

Penso que pot fer qualsevol cosa i això em fa por.

Sovint aquest comportament de la mare em fa sentir molt incòmoda, perquè veig que tothom se la mira i se n'allunya. Jo em voldria fondre i em moro de vergonya. Tot això és molt difícil per a mi, tant de bo algú pogués ocupar-se'n.

A vegades la mare ha d'anar a l'hospital. Quan està molt malament, són els avis qui truquen l'ambulància perquè la hi portin. I és que ella no s'adona que està malalta, creu que tot va bé.

Aquest hospital on va, no és un hospital com els altres, és un lloc on porten les persones estranyes com la meva mare.

La gent diu que està boja, però a mi aquesta paraula no m'agrada perquè sembla que parlin de gent dolenta. I la mare no és dolenta, si és així no és per culpa seva i tampoc per culpa meva, és clar!

El doctor que li dóna els medicaments es diu psiquiatre, i és ell qui m'ha dit que la mare està malalta. Però no es tracta d'una malaltia corrent com quan jo tinc mal de cap o tinc febre, no, el que li passa a la mare és que imagina coses que no són veritat. Encara que ella creu que sí que són veritat.

Ella també parla amb un psicòleg que l'ajuda a entendre què és el que li passa.

Ara tinc una psicòloga i li explico que em fa mal el cor de veure així la meva mare. Aquesta psicòloga m'ha dit que és aquí per mi, per ajudar-me. A ella li ho puc explicar tot... ja no estic sola amb el meu secret.

La veritat és que m'he tret un pes de sobre, perquè jo només sóc una nena i ja he entès que no puc curar la meva mare.

La mare ha estat a l'hospital unes quantes setmanes. Els meus avis s'han ocupat de mi. Ara jo no cal que pateixi per ella, hi ha adults que se n'ocupen. Jo em sento més lleugera, com si respirés millor.

Avui estic contenta perquè la mare ja pot sortir de l'hospital i tornaré a estar amb ella. La mare continuarà veient el psiquiatre perquè li doni els medicaments, i també anirà cada setmana a parlar amb el psicòleg. Uff! Quin descans.

La meva mare no és com les altres mares, ella és única: però jo sé que, encara que sigui estranya, ella m'estima i jo... l'estimo tant!

Voldríem agrair la col·laboració desinteressada de totes aquelles persones
que han fet possible que aquest conte vegi la llum:

A la Véronique Ferron,
que hi ha posat les paraules.

A la Julie Guérin,
que n'ha dibuixat els personatges.

A l'Alba Juanola,
que n'ha fet l'adaptació al català.

A la Champ Social Éditions,
que ha cedit els drets de reproducció.

Aquest conte forma part de la col·lecció “CONTES D’ANAR I TORNAR”
que han estat pensats, sobretot, per a tots aquells nens i nenes
a qui els han dolgut els pares.

Acolliment Familiar

L'experiència de pertànyer a dues famílies

acollimentfamiliar.org

Amb el suport de

Amb càrrec a l'assignació del 0,7 % de l'IRPF

**FOMENT DELS
ACOLLIMENTS
FAMILIARS**